

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 5Csp/34/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220200761
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marek Rebej
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8220200761.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudcom Mgr. Marekom Rebejom v spore žalobkyne: K.. K.W. J., R.. XX.XX.XXXX, D. Ľ. XXX/XX, XXX XX D., právne zastúpenej: Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, IČO: 52 635 970 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 500,00 Eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 29.04.2020 sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplataenia sumy 500,00 Eur a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila žalobkyňa tým, že dňa 26.03.2014 uzatvorila so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyni spotrebiteľský úver. Zmluva sa na podnet žalobkyne stala predmetom súdneho prieskumu v konaní pred Okresným súdom Bardejov pod sp.zn. 7Csp/138/2017, konkrétne v otázke prítomnosti podstatných náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. (ďalej len „ZSÚ“) v Zmluve. V označenom konaní bolo súdom zistené, že v Zmluve absentujú obligatórne náležitosti predpísané ZSÚ pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere. V dôsledku uvedeného súd prejudiciálne s aplikáciou ustanovenia § 11 ZSU určil Zmluvu, resp. úver z nej vyplývajúci ako bezúročný a bez poplatkov so súčasným uložením povinnosti žalovanému, vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie takto vzniknuté. V danom prípade už teda nemôže byť sporné, že žalovaný porušil práva žalobkyne (porušenie bolo právoplatne Krajským súdom potvrdené) ani to, že žalobkyňa bola úspešná v uplatnení svojich práv. Dôvodnosť žaloby vo veci samej je teda daná tým, že žalobkyňa splnila jediný kvalifikačný znak pre priznanie primeraného finančného zadost'učinenia - úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti v zmysle hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. (ďalej len „ZoOS“). Uvedené bolo napokon opakovane potvrdené rozhodovacou praxou všeobecných súdov SR, predovšetkým Najvyššieho súdu SR (napríklad Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015, rovnako aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dna 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017).

1.2. K podstate inštitútu primeraného zadost'učinenia uviedla, že rozhodnutia súdov nie len na vnútroštátnej úrovni už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ, vyplývajúcim z nerovnováhy vyrovnávacej sily, nerovnomernosti znalosti ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13 EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu, alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska

úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim, alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje. ZSÚ, ale i ďalšia právna úprava zavedená do právneho poriadku SR za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom, na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa, zakotvila pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere (spotrebiteľská zmluva) spĺňať, a ktorú právnu úpravu žalovaný nerešpektoval a porušil práva žalobcu. Zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadosťučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má však aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon je tu sankčná funkcia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávateľia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, aby boli dostatočne odradení od nekalého konania, ktorého sa dopustili voči úspešnému spotrebiteľovi, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné, javí sa byť nedostatočný. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 ZoOS môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila (Pozri bližšie Rozsudok KS Prešov z dňa 02.05.2017, sp. zn. 11Co/56/2016, KS Prešov z dňa 27.03.2014, sp. zn. 20Co/107/2013, KS Prešov z dňa 11.04.2017, sp. zn. 19Co/169/2016.) Žalobkyni reálne (ak by ostala pasívna v bránení svojich majetkových práv) vznikla ujma v celkovej výške 1 323,42 EUR. Potom s prihliadnutím na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde je žalobkyňa toho názoru, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 500 EUR. Priznaná výška primeraného zadosťučinenia by mala byť primeraná závažnosti (podstate, intenzite, trvalosti, šírke a oblasti negatívneho dopadu, možnostiam eliminácie dôsledkov a pod.) a mala by zohľadňovať okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva tak na strane toho, do chránených práv koho bolo zasiahnuté, ako aj na strane toho, kto do týchto práv zasiahol. V spojení s uvedeným má za to, že pokiaľ ide o ustálenie výšky súdom priznaného primeraného zadosťučinenia je teda potrebné prihliadnuť na to, že:

- Žalobkyňa musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom;
- Žalobkyňa sa ako spotrebiteľ pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobkyni, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite;
- Zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť (a i privodilo) ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení spotrebiteľského úveru a teda k strate finančných prostriedkov žalobkyne;
- Žalovaný sa dopustil konania v rozpore so zákonom a vopred naformuloval zmluvné podmienky tak, že nespĺňali zákonné náležitosti; pritom ide o produkt žalovaného predkladaný spotrebiteľom len na podpis v stovkách prípadov;
- Žalobkyňa mala snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktovala žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o vydanie bezdôvodného obohatenia s cieľom vec mimosúdne vyriešiť. Žalovaný však ostal pasívny;
- Žalobkyňa mala snahu zabrániť vzniku sporu a kontaktovala žalovaného zaslaním predsporovej výzvy o mimosúdne riešenie nesporného nároku na primerané zadosťučinenie, opäť s cieľom zabrániť súdному sporu. Žalovaný však ostal opäť pasívny;
- Je pritom známe, čo vyplýva z bohatej a dlhodobej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného a musí byť nastolená určitá prevencia vo vzťahu k porušovateľovi spotrebiteľských práv.
- Nekalé konanie žalovanej obchodnej spoločnosti pri poskytovaní pôžičiek a snaha pri pôžičkách nenavodzovať korektné vzťahy, ale presadzovať ekonomickú silu veriteľa a zneužiť postavenie odkázaného dlžníka, nemôže byť akceptované z dôvodu, že takým konaním dochádza k poškodeniu práv spotrebiteľa, čo v konečnom dôsledku musí byť reparované a ZoOS to aj umožňuje.
- NS SR v rámci svojej rozhodovacej praxe opakovane potvrdil, že ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov (napríklad

rozhodnutia NS SR z dňa 18.02.2015, sp. zn. 6ECdo 147/2014, NS SR z dňa 19.09.2013, sp. zn. 1MCdo/9/2012, NS SR z dňa 16.01.2013 sp.zn.6MCdo/9/2012 a mnohé ďalšie).

Vzhľadom na vyššie uvedené kritéria má za to, že suma vo výške 500 EUR splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobkyňu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a bude zároveň odmenou pre žalobkyňu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobila, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, ako si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustila do sporu s ním.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe uviedol, že popiera splnenie zákonných podmienok vyplývajúcich z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Z formulácie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Podľa tohto ustanovenia sa vyžaduje a) úspešné uplatnenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, b) zodpovednosť za porušenie práva alebo povinnosti takto ustanovenej zákonom. Z podanej žaloby nevyplýva ani preukázanie podmienok podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa ani neoznačila a ani nekonkretizovala, porušenie ktorého práva alebo povinnosti jej zakladá nárok, ktorý si uplatňuje podanou žalobou. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešné uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní) primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. V rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Zadosťučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobkyňou požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia (porov. príloha k zákonu č. 437/2004 Z.z., ak zohľadníme hodnotu jedného bodu napr. v roku 2014 (rok uzavretia zmluvy) v sume 16,48 Eur). Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 24 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 396,- Eur. Žalovaný napáda nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ale aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil. Z podanej žaloby nevyplýva pritom spôsob a ani vecné základy pre určenie požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia. Žaloba obsahuje nedostatky, ktoré neumožňujú vecne sa k jej obsahu vyjadriť, a pokiaľ tak sa zamýšľa urobiť na pojednávaní, potom ide o postup porušujúci rovnosť strán, a tiež ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré definujú, čo všetko sa považuje za zmenu žaloby. Žalovaný namieta aj skutočnosť, že podľa plnej moci predloženej v konaní žalobca neudelil splnomocnenie na uplatňovanie žiadneho nároku titulom finančného zadosťučinenia a podanie označené ako žaloba mal súd odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadame, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol a súčasne žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3.1. Žalobkyňa v podaní doručenom súdu dňa 05.06.2020 k vyjadreniu žalovaného poukázala na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dna 30.01.2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017, v ktorom obsahu NSSR konštatoval, že "...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho

cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy...“

3.2. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp.zn. 6Cdo/127/2017 jasne vyplýva, že zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť.

3.3. Pri určovaní výšky primeraného zadostučinenia sa prihliada na funkcie daného inštitútu (satisfakcia, sankcia, prevencia a pod.) : a) celkovú povahu, intenzitu a spôsob zásahu, b) časové trvanie závadného konania veriteľa, ktorý pri (a v priebehu jej trvania) dojednávani spotrebiteľskej zmluvy nekonal v súlade so zákonom, c) závažnosť vzniknutej ujmy, okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, finančnej situácie osoby, do ktorej práva bolo zasiahnuté, a rozsahu nepriaznivých následkov, d) subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu a pod. V tejto súvislosti je právne významné to, že rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012). Je dôvodné preto predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že nedodržaním písomnej formy právneho úkonu, neuvedením povinných údajov vyžadovaných zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov nastane zákonom predpokladaná sankcia, t.j. že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobcu) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.(porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove z 21.1.2013, sp. zn. 2Co 9/2012).

3.4. Pre úplnosť žalobkyňa dodáva, že je dôvodné určiť hranice medzi maximálnou a minimálnou výškou finančného zadostučinenia, ktorá by predstavovala bazálne východiská. Za východiskový bod možno považovať hroziacu ujmu žalobcovi v predmetnej veci (ako strop finančnej satisfakcie) ako súčet sumy, na ktorú bol spotrebiteľ zaviazaný v rámci úhrady celkovej odplaty t.j. suma 1.421,92 EUR (2.295 EUR vrátane odplaty za neprijateľnú dohodu o poskytovaní služby ako celková čiastka splatná spotrebiteľom - 873,08 EUR suma žalovaným reálne poskytnutá) a sumy 1.381,92EUR (suma priznaná súdom ako reálne vzniknutá majetková ujma). Na doplnenie uvedeného žalobca uvádza, že takto ustálená ujma je daná preto, že spotrebiteľ by bol v zásade postihnutý dvakrát z dôvodu, že nie len že by zaplatil odplatu z vadnej Zmluvy, ale pokiaľ by bol pasívny, žalovaný by nikdy z vlastnej iniciatívy nevydal žalobcovi bezdôvodné obohatenie). V riešenej veci ide teda o sumu 2.803,84

EUR. Spotrebiteľ bol však aktívny, vyhľadal si právneho zástupcu a bránil svoje práva. Za hraničný bod možno považovať reálne vzniknutú majetkovú ujmu žalobcovi (spodná hranica požadovanej výšky primeraného finančného zadostučinenia prípadne súdom priznaná) predstavuje súdom právoplatne priznaná výška bezdôvodného obohatenia, ktoré do času právoplatnosti rozhodnutia veriteľ získal ako majetkový prospech na úkor spotrebiteľa. V riešenej veci ide o sumu 1.381,92EUR. Východiskový bod potom predstavuje merateľný rozsah hroziacich nepriaznivých následkov zásahu v časovom trvaní až do právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo spotrebiteľovi priznané bezdôvodné obohatenie a hraničný bod merateľný rozsah reálne spôsobených nepriaznivých následkov. Spôsob zásahu je obsiahnutý priamo v právoplatnom rozhodnutí, kde súd jasne vyslovil porušenie zákona č. 129/2010 Z. z. zákona o spotrebiteľských úveroch. Subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu je nepochybne preukázateľný. Spotrebiteľ vyhľadal právneho zástupcu, pred začatím predchádzajúceho sporu mal snahu v podobe predsporovej výzvy urovnať spornú situáciu s veriteľom a pre bezvýslednosť musel iniciovať spor, v ktorom bol spotrebiteľ zjavne úspešný, a v ktorom veriteľ až do rozhodnutia vo veci samej tvrdil nezávadnosť svojho produktu. Po právoplatnosti a pred iniciovaním sporu v tejto veci sa spotrebiteľ opätovne snažil svoje nároky diskutovať so žalovaným, v snahe neproduktovať ďalší spor a to aj napriek tomu, že nie je daná reálna hrozba, ktorú znášal v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia najmä v podobe trov konania v prípade neúspechu. V tomto prípade by nešlo o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak by jej bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Žalobcu by nebolo možné zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku práve z dôvodu, že tento výsledok závisel v danom spore od úvahy súdu. Za základné sa v spore považuje to, že bolo zasiahnuté do práva žalobkyne v postavení spotrebiteľa. Výška primeraného zadostučinenia je potom iba nadväzujúca. V danom prípade vždy patrí žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Preto - opätovne žalobkyňa zaslala žalovanému predsporovú výzvu v snahe predísť sporu - opätovne uvedená snaha žalobkyne ostala bezvýsledná, žalovaný na výzvu nereagoval (a je teda nepochybné, že právny základ nároku žalobkyne je daný priamo zo zákona v spojení s úspešnosťou v spore). Žalobkyňa bola ústretová ku komunikácii so žalovaným a dojednaniu kompromisného riešenia.

3.5. Na základe uvedeného, s prihliadnutím na vyššie uvedené, žalobkyňa považuje za plne primerané (a dokonca podľa ňou navrhovaných kritérií a okolností prípadu i podhodnotené) požadovať od žalovaného sumu 500 EUR ako satisfakciu a súčasne odradiť žalovaného, aby naďalej uplatňoval plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok a vadných produktov judikovaných slovenskými súdmi už takmer pred 10 rokmi. Žalobám ako je tá vo veci samej, žalovaný ako dodávateľ, má jednoduchú možnosť (jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom) sa v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikat' v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR.

4. Žalovaný v podaní doručenom súdu dňa 14.06.2020 k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že tvrdenie o hrozacej ujme 2803,84 Eur je v prvom rade zavádzajúce a nelogické, pretože na jednej strane do danej sumy zahrňuje sumu prevyšujúcu vyplatenú čiastku (podľa žalobcu by malo ísť o sumu 1.421,92 Eur) a sumu priznanú súdom 1.381,92 Eur. Zjavne sa opomína, že suma 1.421,92 Eur predsa zahrňuje aj 1.381,92 Eur, keďže suma 1.421,92 Eur je celkovou sumou prevyšujúcou vyplatenú čiastku. Súčasne uvedené tvrdenie žalobkyne nemá vo vzťahu k uplatneniu primeraného zadostučinenia žiadny význam práve preto, lebo ide o nárok, ktorý nemá majetkovú povahu. Náhrada v majetkovej sfére bola žalobkyni už právoplatne priznaná a odôvodňovanie požiadavky na nemajetkovú ujmu, ktorú predstavuje finančné zadostučinenie, nemá oporu v žiadnom zákone. Opätovne poukazuje na to, že tak ako v podanej žalobe, ani v ďalšom vyjadrení žalobkyne sa neuvádzajú a ani nepreukazujú také skutočnosti, ktoré by odôvodnili žalobnú požiadavku. Tento záver platí o to viac, že aj v iných konaniach si uplatňuje nárok na finančné zadostučinenie. Ako vyplýva napríklad z rozsudku sp. zn. 14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadostučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení.

5. Súd vec rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku. Oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to: rozsudkov súdov, predsporovej výzvy, ako aj ďalším spisovým materiálom súd zistil tento skutkový stav:

6. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov č.k. 7Csp/138/2017-64 zo dňa 10.07.2018 vo veci žalobkyne proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.381,92 Eur rozhodol tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.323,42 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5

% ročne zo sumy 1.323,42 Eur od 09.11.2017 do zaplata, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok), žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92 % (III. výrok). Z odôvodnenia rozsudku vyplýva nasledujúce: „16. Žalobkyňa uplatňuje žalovaný nárok ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia na základe uzavretej zmluvy o revolvingovom úvere. Svojou povahou by išlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, pričom podľa § 2 písm. d) citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Je zrejmé, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona zmluva musí mať písomnú formu a musí mať zákonné náležitosti tak, ako predpokladá § 9 ods. 2 tohto zákona. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že žalobkyňa najskôr dňa 24.03.2014 požiadala o úver v sume 1 020 Eur na základe písomnej žiadosti, pričom uviedla údaje k požadovanej pôžičke 1 020 Eur, počet splátok 42, výšku mesačnej splátky úveru 54,65 Eur, celkovú čiastku, ktorú musí zaplatiť 2 295,30 Eur, predpokladanú RPMN za úver 70,01 %, ročnú úrokovú sadzbu 70,01 %, priemernú RPMN za úver 46,30 %, poskytnutú čiastku revolvingu 537,76 Eur, celkovú čiastku pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1 311,60 Eur, predpokladanú RPMN po poskytnutí revolvingu 63,31 %, ročnú úrokovú sadzbu revolvingu 76,20 %. Zo zmluvy vyplýva, že bod 6 zmluvy žalobkyňa nevyplnila, túto časť zmluvy doplnil žalovaný. Žalovaný v tomto bode - označenom ako „údaje o schválenom revolvingovom úvere“ - uviedol odlišné údaje oproti návrhu v bode 5., napr. nachádza sa tam iný údaj - iná RPMN za úver, iná predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu, je tu uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe úrokov z omeškania, ktorý v žiadosti žalobkyňa neuvádzala. Z údajov v zmluve vyplýva, že žalovaný takto upravený návrh zmluvy podpísal dňa 26.03.2014. V súlade s § 44 Občianskeho zákonníka by bola zmluva uzatvorená okamihom prijatia jeho návrhu, avšak ak prijatie návrhu obsahuje zmeny, dodatky, výhrady, obmedzenia, je odmietnutím návrhu a toto sa považuje v súlade s § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka za nový návrh, ktorý musí byť druhou stranou prijatý (v tomto prípade dlžníkom - žalobkyňou). Zo zmluvy je zrejmé, že veriteľ ako osoba, ktorá mala prijať žiadosť žalobkyne o poskytnutie úveru, schválil túto žiadosť až následne po podaní žiadosti, avšak s určitými zmenami. Okrem toho žalovaný zaslal žalobkyni ako dlžníkovi aj oznámenie veriteľa o schválení úveru zo dňa 26.03.2014, ktoré malo tvoriť súčasť zmluvy a v tomto oznámení uvádza i ďalšie údaje, ako napr. dátum splatnosti prvej splátky, konečnú splatnosť úveru, výšku splátky podľa dohody o poskytnutí služby (mesačne) a celkovú sumu odplaty za poskytnutie služby v zmysle dohody o poskytovaní služieb, teda náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch, aby boli obsahom zmluvy. Takéto oznámenie veriteľa o schválení úveru však tiež nemožno považovať za prijatie návrhu predloženého dlžníkom vzhľadom k tomu, že obsahuje aj nové, doplnené údaje, ktoré už dlžník (t.j. v tomto prípade žalobkyňa) následne neakceptoval.

17. Súd teda považoval konanie veriteľa - žalovaného nie za prijatie návrhu predloženého žalobkyňou, ale za nový návrh, keďže žalovaný ako veriteľ neprijal návrh žalobkyne ako dlžníka bez výhrad a zmien, keď oznamuje dlžníkovi prijatie žiadosti o schválení úveru so zmenami tak, ako je uvedené v časti 6. - Údaje o schválenom revolvingovom úvere, prípadne aj oznámením o schválení úveru. Prijatie návrhu so zmenami, doplnkami, ktoré vytvárajú základné zákonné náležitosti zmluvy, nemôže byť účinným prijatím návrhu na uzatvorenie zmluvy, ale predstavuje len nový návrh na uzatvorenie zmluvy (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý ale žalobcovi nebol predložený na odsúhlasenie a podpísanie. Pri písomných zmluvách pritom platí, že aj prijatie návrhu musí byť uskutočnené písomne a musí byť žiadateľovi o prijatie návrhu aj doručené. Súd konštatuje, že obdobný názor je vyslovený aj Slovenskou obchodnou inšpekciou, Ústredný inšpektorát SOI v Bratislave, a to v rozhodnutí SK/0554/99/2014 zo dňa 20.01.2015.

18. Zmluva o spotrebiteľskom úvere preto nemohla byť uzavretá platne pre rozpor s citovanými zákonnými ustanoveniami (§ 39 Občianskeho zákonníka). Vzhľadom k tomu, že súd dospel k záveru, že nedošlo k platnému uzavretiu zmluvy, žalovanému nemôže patriť žiadne plnenie zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 26.03.2014, ale len plnenie z titulu vrátenia bezdôvodného obohatenia, ktoré poskytnutím peňažných prostriedkov nastalo na strane žalobkyne. Zo skutkových okolností prípadu je evidentné, že žalobkyňa prijala plnenie v sume 873,08 Eur (po odpočítaní sumy 146,92, t.j. poplatku za Dohodu o poskytnutí služby vo výške 146,92 Eur) a žalovanému uhradil celkom 2 196,50 Eur, čo vyplýva z predložených dokladov o vykonaných úhradách. Žalovaný takto prijal plnenie nad rámec poskytnutého plnenia v sume 1 323,42 Eur.

19. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytovaní služieb, súd uvádza, že ani táto dohoda nemôže byť platná, nakoľko sa mala vzťahovať k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere, avšak k uzavretiu úverovej zmluvy platným spôsobom nedošlo.

20. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. S poukazom na uvedené vzniká na strane žalobkyne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1 323,42 Eur. Ako bolo uvedené, žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 2 196,50 Eur, pričom zaplatiť mala iba sumu 873,08 Eur. Z predložených dokladov je zrejmé, že žalobkyňa dlh voči žalovanému uhradila v splátkach. Odo dňa, kedy žalobkyňa uhradila žalovanému pohľadávku vo výške poskytnutých finančných prostriedkov, všetky nasledujúce úhrady žalobkyne boli žalovanému poukazované bez právneho dôvodu a predstavujú bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného. Žalobkyňa uhradila žalovanému viac, než bola jej povinnosť, a to o 1 323,42 Eur.

22. Z uvedených dôvodov súd vyhovel žalobe v časti istiny vo výške 1 323,42 Eur. Žalobkyňa si v konaní uplatnila aj nárok na úrok z omeškania od 25.04.2017 s tým, že vznik nároku na úrok z omeškania odvíja od vyhotovenia výzvy žalobkyne adresovanej žalovanému. Podľa názoru súdu sa však žalovaný do omeškania s plnením dostal až odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovanému, pretože až zo žaloby zistil, v akej výške si voči nemu žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia uplatňuje. V jeho výzve zo dňa 25.04.2017 požaduje iba vrátenie preplatku nad rámec poskytnutej istiny úveru, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia, výška bezdôvodného obohatenia však nie je žiadnym spôsobom konkretizovaná, t.j. vyčíslená. Súd preto žalobkyni priznal nárok na úrok z omeškania od 09.11.2017 v zmysle § 517 ods. 2 a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení. Rozhodol teda tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1 323,42 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 09.11.2017 až do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania ako nedôvodný zamietol, rovnako aj čo do uplatnenej istiny v sume 58,50 Eur.“

7. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28.02.2019 č.k. 7Co/144/2018-108 na základe odvolania žalovaného potvrdil rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 10.07.2018 č.k. 7Csp/138/2017-64. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd konštatoval nasledujúce:

„12. V danom prípade je potrebné stotožniť sa so záverom, podľa ktorého pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná predpísaná písomná forma. V bode 5 zmluvy sa nachádza žiadosť žalobkyne o poskytnutie úveru vo výške 1.020 eur. Táto žiadosť bola žalobkyňou podpísaná v Bardejove dňa 24.03.2014. Žalovaný úver s požadovanými parametrami neschválil, čo nepochybne vyplýva z bodu 6 zmluvy, nakoľko zmenil údaj o výške RPMN. Žalovaný zmluvu podpísal v Bratislave dňa 26.03.2014.

13. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru obsiahnutá v bode 5 zmluvy predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa ustanovenia § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný zmenil výšku RPMN, fakticky išlo v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalobkyne, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka nerozlišuje medzi zmenami podstatnými a nepodstatnými, a teda za nový návrh je potrebné považovať i prijatie návrhu obsahujúce zmeny nepodstatné, tak ako v tomto prípade týkajúce sa výšky RPMN. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom vyplýva ďalšia podstatná skutočnosť majúca vplyv na nedodržanie predpísanej písomnej formy uzatvorenej zmluvy. V prípade úveru vo výške 1.020 eur suma 146,92 eura predstavujúca poplatok za poskytnutie služby, mala byť uhradená započítaním pri poskytnutí úveru. Je teda nepochybné, že žalovaný do spotrebiteľského úveru zahrnul i poplatok za poskytnutie služby. V súvislosti s týmto poplatkom je potrebné dodať, že tento poplatok vyplývajúci z dohody o poskytnutí služby obsiahnutej v zmluve o revolvingovom úvere, bol už rozhodnutiami súdov určený za neprijateľnú zmluvnú podmienku z dôvodu, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (napr. vec vedená na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 16C 28/2016 a vec vedená na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 10Csp 129/2017). Ak žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj takýto poplatok za poskytnutie služby, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutiu úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú prax a súčasne ju zakazuje. Žalobkyni bol teda poskytnutý úver v skutočnosti nie vo výške 1.020 eur, ale vo výške 873,08 eura. Vo vzťahu k úveru vo výške 873,08 eura žiadna písomná zmluva uzatvorená nebola.

14. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Jej nedodržanie však nie je sankcionované neplatnosťou. Dôsledkom nedodržania písomnej formy vyplývajúcej z ustanovenia

§ 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy je to, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

15. Rovnako je zrejmé, že ak žalovaný pri výpočte RPMN do celkovej výšky úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie služby, bez akýchkoľvek pochybností došlo k podhodnoteniu RPMN, ktorej výpočet je závislý od celkovej výšky úveru. Taktiež nesprávne uvedená ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa je sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru v súlade s ustanovením § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

16. V prípade poskytnutia finančných prostriedkov povinnosťou žalobkyne bolo vrátiť žalovanému len ním reálne poskytnutú čiastku, ktorá predstavuje sumu 873,08 eura. Žalobkyňa uhradila žalovanému sumu 2.196,50 eura a rozdiel vo výške 1.323,42 eura je bezdôvodným obohatením získaným žalovaným plnením bez právneho dôvodu. Toto bezdôvodné obohatenie sa musí vydať v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.“.

8. Podľa § 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len „združenie“) a označovanie výrobkov cenami. Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky.

9. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

10. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

11. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

12. Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že žalobkyňa úspešne uplatnila porušenie svojich práv ustanovených osobitným predpisom v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 7Csp/144/2015. V predmetnom konaní žalobkyňa voči žalovanému aktívne uplatňovala svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.381,92 Eur s úrokom z omeškania, pričom bola úspešná o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.323,42 Eur s úrokom z omeškania. Z rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.02.2019 č.k. 7Co/144/2018-108, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bardejov zo dňa 10.07.2018 č.k. 7Csp/138/2017-64 jednoznačne vyplýva, že súdy priznali žalobkyňi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia na skutkovom a

právnom základe, že v dôsledku nedodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je uvedené sankcionované v zmysle § 11 ods. 1 predmetného zákona tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Súd uviedli, že pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere nebola dodržaná písomná forma, keďže žalobkyňa podpísala v bode 5 zmluvy žiadosť o poskytnutie úveru vo výške 1.020,- Eur, pričom žalovaný úver s požadovanými parametrami neschválil, čo vyplýva z bodu 6 zmluvy, nakoľko zmenil údaj o výške RPMN. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru obsiahnutá v bode 5 zmluvy predstavuje návrh na uzavretie zmluvy podľa ustanovenia § 43a Občianskeho zákonníka. Ak žalovaný zmenil výšku RPMN, fakticky išlo v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka o odmietnutie návrhu žalobkyne, ktoré je potrebné považovať za nový návrh. Ustanovenie § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka nerozlišuje medzi zmenami podstatnými a nepodstatnými, a teda za nový návrh je potrebné považovať i prijatie návrhu obsahujúce zmeny nepodstatné, tak ako v tomto prípade týkajúce sa výšky RPMN. Súd v predmetnom konaní po zohľadnení reálne poskytnutej čiastky úveru zo strany žalovaného ako veriteľa vo výške 873,08 Eur a úhrad žalobkyne v prospech veriteľa vo výške 2.196,50 Eur, uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.323,42 Eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Žaloba žalobkyne o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je preto čo do základu nároku dôvodná.

13. Právoplatným ukončením konania vo veci samej na Okresnom súde Bardejov sp.zn. 7Csp/138/2017 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva, resp. povinnosti umožňujúci žalobkyni požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Bol to žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárovej zmluvy o úvere, ktorú súd vyhodnotil ako bezúročnú a bezpoplatkovú z dôvodu, že nebola dodržaná predpísaná písomná forma spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, ako opísal tunajší súd v označenom rozsudku. Každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Má právo, aby mu na podpis bola predložená taká zmluva, ktorá obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.; zmluvy v obdobných prípadoch bez výnimky koncipuje dodávateľ. Možnosť domáhať sa primeraného zadosťučinenia tak nemôže byť odmietnutá len s poukazom na sankciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úverovej zmluvy“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11Co/111/2018 zo dňa 18.10.2018, bod 10 odôvodnenia).

14. Keďže výška primeraného finančného zadosťučinenia nie je predmetom žiadnej právnej úpravy, súd v rámci voľnej úvahy vyhodnocuje primeranosť s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Z hypotézy právnej normy v časti, na základe ktorej možno priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva, alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z.z., alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká konkrétna majetková ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Vyhodnotiac všetky okolnosti prípadu súd považoval za primerané žalobkyňou žiadané finančné zadosťučinenie vo výške 500,00 Eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Súd bral do úvahy tú skutočnosť, že žalobkyňa si na ochranu svojich práv musela nájsť právneho zástupcu a následne v súdnom konaní sa ako spotrebiteľka domáhať voči žalovanému ako dodávateľovi vydania finančných prostriedkov, o ktoré sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil. V predmetnom súdnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp.zn. 7Csp/138/2017 žalobkyňa pri uplatňovaní ochrany svojich práv docielila, že súdy spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným považovali za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu nedodržania písomnej formy zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nedodržanie písomnej formy spotrebiteľskej zmluvy zavinil žalovaný ako dodávateľ, ktorý predmetnú spotrebiteľskú zmluvu pripravoval. Súd zohľadňoval aj výšku bezdôvodného obohatenia, ku ktorej došlo, pričom žalovaný sa takto obohatil o sumu 1.323,42 Eur, keď žalobkyni poskytol finančné prostriedky iba vo výške 873,08 Eur, avšak prijal od nej finančné prostriedky vo výške 2.196,50 Eur. Preto pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ako nemajetkovej ujmy súd považoval za dôvodné zohľadňovať satisfakčnú, ale hlavne tiež sankčnú funkciu primeraného finančného zadosťučinenia, ktorej podstatou je odradiť dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči spotrebiteľovi. Súd je tak toho názoru, že suma 500,00 Eur ako finančné zadosťučinenie je primeraná pre dovŕšenie satisfakcie porušených

práv žalobkyne ako spotrebiteľa a súčasne žalovaného sankcionuje tak, že svojím účinkom prispieva k upusteniu od uplatňovania obdobných nekalých praktík voči iným spotrebiteľom. Vzhľadom na konkrétne okolnosti súdnej veci tak priznaná suma 500,00 Eur, zodpovedá zákonom akcentovanej ochrane spotrebiteľa, a má aj dostatočnú sankčnú funkciu, aby žalovaný od obdobného konania v budúcnosti upustil. Vzhľadom k uvedenému súd prvým výrokom rozsudku uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 500,00 Eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia.

16. Podľa § 262 ods.1 C.s.p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17. Podľa § 255 ods.1 C.s.p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 C.s.p. spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalobkyňa bola v konaní v celom rozsahu úspešná, preto súd priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Bardejov, v 3 písomných vyhotoveniach (§ 362 ods.1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Podľa ust. § 365 ods.1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods.2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods.3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. - o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).